

MI STANARI I PODSTANARI U NAMA

Blink. Svjetlo 7. kata u stanu s desna, upalilo se u gluho doba noći. Samo uzbuđenje ili tuga ne dopuštaju da podstanari u nama pronađu prihvatljivi dom. Mrak. Poljubac zaljubljenih. Prva noć bez osobe koja je zauzimala veliku kvadraturu srca. Mamutica i tisuće značenja. San snova ili noćna mora. Postojanje. Suživot svih nas... Nas stanara i podstanara u nama. Dan. Sunce izvodi akrobacije među krošnjama parka i pokušava obasjati zgradu. Ne uspijeva mu; kao što ni sreći da se ušulja u svaku ladicu stanara. Kod nekih nije stigla niti do poštanskog sandučića. Moli ih da se igraju skrivača i traže ju po svijetu. Drugima je uskočila kroz prozor i popunila svaki kutak. Gužva. Sim - tam. Klap – klop. Na petu, sportske, *finjak*, papuča... Razni putokazi, prijeđeni kilometri i ciljevi – u jednom haustoru. Mjesto spajanja naših jedinstvenosti i nespojivih običnih života. Sljubljivanje iskra u očima i žuljeva u finim cipelama. Staro i mlado. Domaće i *stiglo s brda*. Izmoljeno i ono što bi zaobišao. Centar nas, ali i svih podstanara u nama.

Papuča u kojoj stari palac želi pronaći pogled s vidikovca. Klap – klop. Izmoreno, tromo, ali u žurbi - za svoje pojmove kretanja. Traži prvog potencijalnog sugovornika, dok su joj misli na placu Utrine. Kolica za plac prate kućnu papuču, kao što poput sjene za njom juri dugovječna podstanarka - usamljenost. Zaposjela je njezin dom iznenada, kada je sin jedinac spakirao kofer, jer u svome sandučiću nije dočekao sreću. Irska joj je tada izvadila sve momente iz ladica duše i poput vještog provalnika ostavila sve prazno i razbacano. Klap – klop. „Dobar dan susjeda! Joj ja evo idem na plac, budem si za ručak jedan grincek uzela da juhu napravim.“ Riječi obuzimaju haustor kao miris friško narezanog luka. *Grizu oči* i zovu na reakciju da ublaži simptome... Tuđi podstanari ometaju da ih se zaista čuje.

Mošusni miris širi se iz lifta poput zagrebačke magle u studenom i pomalo preplavljuje sve nosnice Mamutice. Otkriva 200 eura lakoće i bezbrižnosti u jugoslavenskom sivilu haustora. Da je stilska figura – bio bi oksimoron. Klap – klop. Lakirana i od 12 centimetara. Još kratko, spretno juri ovdje – dok se ne dovrše građevinski radovi nove kuće na Jarunu. Podstanari samo broje kamate, eure i godine - na putu do trga. Pola dana zaglibe u *excelicama*, a potom grade mišiće u obližnjoj teretani. Susjeda Mara je poput raka samca i moruzgve u suživotu s jadikovkama zvanim „jadna ona“. Moć odabira. Alat jači čak i od njezinog parfema. Čeka trenutak kada će ući u nosnice svakog građana. Omogućiti svakome uživanje u svojim osjetilima. Za početak - treba imati hrabrosti otkazati ugovor dugogodišnjem podstanaru. Udah – izdah.

Halo – halo. Dlanovi obliven. Svjetlo u stanu se već 24 sata pali – gasi i danas predstavlja lampicu na božićnom drvcu za Mamuticu. Dar. Podstanari su Dalmatinci kojima su starci *rentali* stan i noćas odlaze u svoj prvi pijani pohod Zagrebom. „Znao sam da ćeš sada ubrzo! Niko ili Nika? Nikaa?!“ Srce bliješti i odzvanja kao novogodišnji vatromet. Zaokružena priča ljubavi sa Save sada silazi u haustor i kao živa

iz razbijenog toplomjera savladava svaku prepreku samo s jednim ciljem - dolaskom u Petrovu. Klap – klop. Sportske tenisice u kojima će biti učitelj prvih koraka. Nižu se slike obostrano zalijepljenih očiju uz špijunke suprotnih stanova, lukavih smještanja sudbinskih susreta i prvih 10 *dejtova* Maksimirom. Sve *biti ili ne biti* debate. Odluka. Ljubav. Podstanare su prvi promili krenuli drmati i trenutno ne postoji kradljivica zora. Sadašnjost. Budućnost. Život je lijep.

Legenda kaže da se u njihovih 50-ak kvadrata već godinama nije čula niti jedna druga riječ osim „mama“. Susjed kaže da je neodgovorno podariti priliku da 4 para očiju ugledaju svijet kroz tako suženi vidokrug iz malenoga stana. Podstanari su u *zenu*. Život im je sok svježije neretvanske lubenice koji se cijedi po rukama i kapa na bosa stopala. Ogrič i miris pamuka. Otvarali su mnogobrojne sandučice i ladice i iz svake izvukli ono što žele, a višak uspješno donirali ili skladištili. Obrisali prašinu. Bujnost. Domaća focaccia. Tramvajska buka i škripanje tračnica za mnoge... No oni nisu mnogi, već ljudi bez računice. S naplaćenim računima najvećih svota ovog života. Bogatstvo bez poduzetništva. Milijarderi. Siromasi.

Blink. Nagurano voće i povrće prostrto niz stol placa. Šareno i tmurno. Nezrelo i prezrelo. Gnjilo i mirisno. Slatko i kiselo. U svakom stanu i svakom podstanaru. U različitim životnim ciklusima, ali uvijek u smjenama jednakim godišnjim dobima. Probiremo tražeći ono što želimo i traži nas ono što trebamo. Odlučujemo. Živimo. Vodi nas klap – klop i odnosi sim - tam. Od papuča do svečanih cipela. *Najbolje upotrijebiti do* velikim dijelom određujemo sami – jedinom dužnošću koju imamo prema podstanarima i nama – uvijek tražiti radost. Umnožavati je svojim hodom. Dijeliti poput bombona za maskare. Sreća uvijek dođe. Klap – klop. Sim – tam. Potrebno je vjerovati u nju.

